

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 146/06-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Auxta prerokoval sťažnosť RNDr. O. P., L., zastúpenej advokátkou JUDr. A. G., T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006 a takto

rozhodol:

1. Základné právo RNDr. O. P., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť RNDr. O. P., trovy konania v sume 6 825 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských korún) do dvoch

mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne advokátky JUDr. A. G., T.

Odôvodnenie:

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 146/06-11 zo 4. mája 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť RNDr. O. P. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti, v ktorej namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006.

Ústavnému súdu bolo 29. mája 2006 doručené vyjadrenie predsedníčky krajského súdu k sťažnosti, z ktorého okrem iného vyplýva:

„Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza porušenie svojich základných práv rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (...) vedeného pod sp. zn. 42 Cb 124/05-25 zo dňa 21. 06. 2005 a rozsudkom krajského súdu vedeného pod sp. zn. 1 Cob 235/05-43 zo dňa 16. 02. 2006. (...)

Nakoľko dôvody uvádzané v sťažnosti sa týkajú výlučne procesného postupu a rozhodovacej činnosti súdu (prvostupňového a odvolacieho), ktorého zákonnosť mi ako predsedníčke súdu neprináleží hodnotiť, predložila som Vašu žiadosť na vyjadrenie predsedníčke senátu, ktorej odpoveď Vám súčasne v prílohe zasielam.“

V pripojenom stanovisku predsedníčky senátu z 18. mája 2006 sa okrem iného uvádza, že *„Podstatou sťažnosti sťažovateľky je skutočnosť, že Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Cb 124/2005 a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom*

pod sp. zn. I Cob 235/2005 svojimi rozhodnutiami porušili článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...

Sťažovateľka si svoje právo, dané jej ustanovením § 38 ods. 4 zák. č. 273/1994 Z. z. v znení neskorších predpisov, to jest právo na poplatok z omeškania za oneskorenú úhradu celkom 30 faktúr, ktorými žalovanému vyúčtovala poskytnutie liekov a zdravotníckych pomôcok poisťovcom žalovaného uplatnila na Okresnom súde Bratislava II žalobou doručenou tomuto súdu dňa 28. 12. 2004 v sume 194 665,66 Sk a to v sadzbe 0,1 % z oneskorenej uhradenej sumy za každý deň omeškania. Medzi takto uplatneným nárokom boli i faktúry, ktoré boli splatné po 01. 06. 2003, teda po nadobudnutí účinnosti zák. č. 138/2003 Z. z. až do Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 17. 05. 2004 publikovaného v Zbierke zákonov SR dňa 15. 07. 2004, kedy bol vyslovený nesúlads ustanovenia § 38 ods. 4 zavedený zákon č. 138/2003 s Ústavou Slovenskej republiky. Súd prvého stupňa vychádzajúc z ustanovenia článku 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom zo dňa 21. 06. 2005 pod č. k. 42 Cb 124/2005-25 vo veci tak, že žalobe vyhovel len v sume 56 686,61, konanie v časti o zaplatenie 8 659,10 Sk zastavil na základe späťvzatia návrhu v tejto časti a vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti a proti trovám konania podala odvolanie sťažovateľka. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti tento rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Rovnako ako súd prvého stupňa i konajúci senát odvolacieho súdu pri svojom rozhodovaní bral zreteľ na článok 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj na ustanovenie § 41a ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z. (...) a dospel k rovnakým právnym záverom a to takým, že v čase nadobudnutia účinnosti zák. č. 138/2003 Z. z. až do uverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, prináležalo sťažovateľke právo na poplatok z omeškania v sadzbe 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania bez ohľadu na to, kedy si toto právo uplatnila, teda či až po zverejnení Nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov SR. Túto svoju úvahu oprel aj o tú skutočnosť (aj keď ju vo svojom rozhodnutí neuviedol), že právo žalobcu na účtovanie poplatku z omeškania vzniklo už prvým dňom omeškania so zaplatením jednotlivých faktúr, kedy v súdnom konaní sa mohla domáhať svojho práva nielen

na zaplataenie istiny spočívajúcej vo vyúčtovaní hodnoty liekov a zdravotníckych pomôcok poistencom žalovaného, ale aj poplatku z omeškania, kedy bola zákonom č. 138/2003 Z. z. ustanovená sadzba tohto poplatku vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Naviac sme názoru, že účinky rozhodnutia Ústavného súdu SR majú účinky ex nunc, teda až po publikácii v Zbierke zákonov SR, ale nie spätne, teda ex tunc. Tento náš právny názor vychádza aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý proklamuje právnosť štátu Slovenskej republiky a z judikatúry Ústavného súdu SR, z ktorých rovnako vyplýva, že princípom právnej istoty musí byť dôvera v účinný a platný právny predpis. Za takto prezentovaného právneho názoru a skutkového stavu veci sa domnievam, že sťažnosť sťažovateľky nie je dôvodná“.

Podaním doručeným ústavnému súdu 9. júna 2006 sa právna zástupkyňa sťažovateľky vyjadrila k stanovisku krajského súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Pokiaľ ide o vyjadrenie k sťažnosti predsedníčky senátu JUDr. A. R. s týmto nesúhlasím, pričom zdôvodnenie tohto nesúhlasu je obsahom sťažnosti v tejto veci. Dodávam, že aj môj právny názor vychádza z čl. 1 Ústavy SR, ktorý proklamuje právnosť štátu Slovenskej republiky a z judikatúry Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva, že princípom právnej istoty musí byť dôvera v účinný a platný právny predpis. Preto poukazujem na to, že v čase vynesenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 235/05 zo dňa 16. 2. 2006, nebolo ustanovenie § 38 ods. 4 zákona 273/94 Z. z. v znení novely 138/2003 Z. z. ani účinné ani platné.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlady, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

Podľa § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“).

Podľa § 41a ods. 1 zákona o ústavnom súde právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov.

Podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

Podľa § 41b ods. 2 zákona o ústavnom súde (...) právoplatné rozhodnutia vydané v občianskoprávnom alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ak je v danom prípade oprávnený o ochrane základných práv sťažovateľa rozhodnúť všeobecný súd, je právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať vo veci vylúčená.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

Za výnimku zo zásady, podľa ktorej výklad zákonov prislúcha predovšetkým všeobecným súdom, treba považovať výklad ustanovení zákona o ústavnom súde. V danom prípade ide najmä o výklad tých ustanovení zákona o ústavnom súde, z ktorých možno vyvodiť právne účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach. Konkrétne ide najmä o ustanovenia § 41a a § 41b v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pre označené ustanovenia zákona o ústavnom súde je charakteristické vzájomné pôsobenie princípu ochrany a zachovania ústavnosti na jednej strane a princípu právnej istoty na strane druhej. Oba princípy sú neoddeliteľnou súčasťou princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy. Princíp ochrany a zachovania ústavnosti sa realizuje v danom prípade samotným rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a jeho následnými právnymi účinkami

na rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdov a iných orgánov verejnej moci v individuálnych veciach. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov a iných orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu pri kolízii spomínaných princípov treba dať prednosť jednoznačne princípu zachovania a ochrany ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia brzd vyplývajúcich z uplatnenia princípu právnej istoty (mutatis mutandis I. ÚS 51/06).

Zákon o ústavnom súde rozlišuje účinky nálezov ústavného súdu vydaných v konaní o súlade právnych predpisov na konania pred súdmi a inými orgánmi verejnej moci v individuálnych veciach na tie, ktoré boli v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne skončené (§ 41b zákona o ústavnom súde) a tie, ktoré ešte v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov neboli právoplatne skončené (§ 41a zákona o ústavnom súde).

V danom prípade sťažovateľka namieta postup a rozhodnutie krajského súdu v konaní, ktoré ešte nebolo v čase uverejnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 v Zbierke zákonov právoplatne skončené. Krajský súd rozhodol 16. februára 2006, t. j. v čase po uverejnení nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 38/03 zo 17. mája 2004 v Zbierke zákonov a v čase, keď ustanovenie § 38 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“) v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 138/2003 Z. z.“) v zmysle čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stratilo nielen účinnosť, ale aj platnosť, keďže dňom 15. januára 2005 uplynula lehota podľa čl. 125 ods. 3 druhej vety ústavy, v rámci ktorej bola Národná rada Slovenskej republiky

povinná uviesť protiústavné znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. do súladu s ústavou.

Krajský súd bol teda povinný v čase, keď rozhodoval, aplikovať na daný prípad § 41a v spojení s § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom pre ústavne akceptovateľné rozhodnutie krajského súdu bola nevyhnutná správna interpretácia a aplikácia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde.

III.

Sťažovateľka pri uplatnení svojho nároku vychádza z právneho názoru, podľa ktorého novelizované znenie § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., ktorým bola s účinnosťou od 1. júna 2003 ustanovená sadzba poplatku z omeškania vo výške 0,01 % za každý deň omeškania, stratilo účinnosť od 15. júla 2004 a podľa § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže sa jednalo len o zmenu právneho predpisu, platí znenie zákona č. 273/1994 Z. z. pred touto zmenou. Sťažovateľka argumentuje, že krajský súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z právnej normy, ktorá nebola v súlade s ústavou a v čase podania návrhu nebolo príslušné ustanovenie zákona č. 273/1994 Z. z. účinné a v čase vyhlásenia rozhodnutia ani platné.

Krajský súd rozsudok okresného súdu č. k. 42 Cb 124/2005-25 z 21. júna 2005 v sťažovateľkou napadnutej zamietajúcej časti potvrdil a svoje rozhodnutie v odvolacom konaní odôvodnil takto:

„Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila proti žalovanému právo na zaplatenie 194.665,66 Sk istiny titulom poplatku z omeškania za oneskorenú úhradu celkom 30 faktúr, ktorými žalovanému vyúčtovala hodnotu liečiv vydaných pre poistencov žalovaného, ktoré boli splatné v mesiacoch január 2003 až november 2004.

Žalovaný pred súdom prvého stupňa namietal počet dní omeškania, ktoré žalobkyňa vyúčtovala, ako aj skutočnosť, že jej vzniklo právo na poplatok z omeškania za omeškanie od 01. 06. 2003 do 15. 07. 2004 len vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania a nie vo výške 0,1 % ako si ich uplatnila.

Základnou otázkou, ktorú bolo treba v odvolacom konaní vyriešiť bola otázka,

ako posudzovať nárok navrhovateľky v súvislosti s Nálezom Ústavného súdu SR zo dňa 17. 05. 2004, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov dňa 15. 07. 2004. (...)

Zák. č. 138/2003 Z. z., ktorým bol novelizovaný zák. č. 273/1994 Z. z. nadobudol účinnosť dňom 01. 06. 2003 a stratil ju dňom 15. 07. 2004. V čase jeho účinnosti bol podľa § 38 ods. 4 poplatok z omeškania za oneskorenú úhradu faktúr sadzba 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. V prejednávanom prípade omeškanie žalovaného, za ktoré si žalobkyňa právom vyúčtovala poplatok z omeškania, začalo plynúť pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 138/2003 Z. z., ale aj za jeho účinnosti ako aj po strate jeho účinnosti t. j. po 15. 07. 2004. Preto jej patrí poplatok z omeškania za obdobie do 31. 05. 2005 v sadzbe 0,1 % denne a po tomto dátume len v sadzbe 0,01 % denne do 15. 07. 2004 a po tomto dátume opäť vo výške 0,1 % denne.“

Vo vyjadrení k sťažnosti tiež krajský súd odôvodnil svoj postup právnym názorom, podľa ktorého rozhodnutia ústavného súdu majú účinky ex nunc, od ich publikácie v Zbierke zákonov a nie späťne, teda ex tunc.

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd v danom prípade správne interpretoval a aplikoval § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde a či v dôsledku tejto interpretácie a aplikácie postupom a rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky.

Podľa § 41 a ods. 1 zákona o ústavnom súde od uverejnenia nálezu ústavného súdu vydaného v konaní o súlade právnych predpisov v Zbierke zákonov, nie je možné postupovať podľa právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktoré ústavný súd vyhlásil za rozporné s ústavou. Podľa názoru ústavného súdu dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy stráca takýto právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie platnosť ex tunc, t. j. je anulované od počiatku.

V danej veci je nesporné, že § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení podľa novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z. v čase rozhodovania krajského súdu nebol účinný ani platný, t. j. už nebol súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z toho vyplýva, že krajský súd v čase svojho rozhodovania nemohol aplikovať na daný prípad § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v neplatnom znení, t. j. nemohol potvrdiť nárok sťažovateľky na poplatok z omeškania vo výške 0,01 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, ktorý jej priznal vo svojom rozsudku č. k. 42 Cb 124/2005-25 z 21. júna 2005 okresný súd, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď tento nárok vznikol, bolo toto ustanovenie platné a účinné. Zo znenia § 41a ods. 3 zákona o ústavnom súde jednoznačne vyplýva, že v danom prípade po strate účinnosti (po 15. júli 2004), ako aj po následnej strate platnosti (po 15. januári 2005) posledného znenia zákona č. 273/1994 Z. z. „platí skorší predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením“, t. j. v čase rozhodovania krajského súdu platil § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení pred nadobudnutím platnosti a účinnosti novelizácie vykonanej zákonom č. 138/2003 Z. z., keď ustanovoval poplatok z omeškania 0,1 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v danom prípade rozhodol v zjavnom rozpore s ústavou a zákonom, a preto rozsudkom č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj I. ÚS 146/06, II. ÚS 72/06, II. ÚS 91/06 a IV. ÚS 30/06).

Takýto záver korešponduje aj so stanoviskom pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006, ktorým ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko k odchylným právnym názorom senátov ústavného súdu vyslovených pri svojej rozhodovacej činnosti na aplikáciu nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 38/03-39 zo 17. mája 2004 v konaní pred všeobecným súdom.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu základného práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a zároveň môže vec vrátiť na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 235/05-43 zo 16. februára 2006, bolo potrebné tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Ústavný súd napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľke vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. A. G. a priznal sťažovateľke úhradu trov konania v sume 6 825 Sk za dva úkony právnej služby (prevzatie zastupovania a podanie sťažnosti) každý v hodnote 2 730 Sk, zvýšenú o 19 % daň z pridanej hodnoty (1037,40 Sk) a k tomu dvakrát po 164 Sk režijný paušál ku každému úkonu právnej služby podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“; (vypočítanú zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky, ktorá v prvom polroku 2005 bola 16 381 Sk)]. Požadovanú sumu spolu 7 556,50 Sk sťažovateľke nepriznal, pretože nebola vypočítaná v súlade s touto vyhláškou.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2006